

GELUK

Wij zagen wolken samenkruien
 En wachtten door den zwoelen dag
 Het breken van de donderbuiën
 In regenvlaag en hagelslag.

En de avond daalde, en geen vertroosten
 Van koelte en geen verkwikking kwam.
 Toen barstte 's nachts het grommend oosten
 In rooden gloed en blauwe vlam.

Wij haalden onzen adem ruimer
 En zonken uit den lauwen druk
 Tot Uwen grondeloozen sluimer
 En waakten klaar; — is dát geluk?

WILLEM DE MÉRODE

Bij den Zendingsdirecteur van de „Christian Reformed Church” in Amerika - Dr HENRY BEETS, te Grand Rapids door MARY POS

Eigenlijk moest ik hierboven schrijven: bij den Zendingsdirecteur en zijn vrouw! Want kan een vrouw een grootere plaats in het leven van haar man innemen dan de bescheiden, grijze mevrouw Beets, en zou Dr Beets zonder haar ooit de Dr Beets zijn geworden van nu? Altijd actief, altijd klaar staand anderen te helpen, vol initiatief en steeds vol nieuwe plannen, een der bekendste Amerikanen van Nederlandschen oorsprong, die ontzaglijk veel heeft gedaan om het contact te bewaren tusschen het oude land en de Nieuwe Wereld, waarin men zijn tweede thuis vond, en die, en dat zij vooral gemeld, een der steunpilaren is van het kerkelijk leven.

Alles ligt dik onder de sneeuw, maar toch word ik per auto van de stad Holland naar Grand Rapids gebracht, dat gelukkig niet ver weg ligt. De tocht in het grijs van de middagschemering over witte velden, langs donkere bosschen en zwart open water, is onvergetelijk. Als fluweelen peau de péche hangt de grijze hemel, die alweer nieuwe sneeuw voerspelt, boven de zacht glooiende heuvelen. Te midden van die witte wijldheid ligt het dorp Zeeland, en uitstekend onderhouden huizen omringd van akkers, doen je telkens weer aan eigen land denken. Hoe vredig maar ook hoe eenzaam wonen velen hier in dit uitgestrekte gebied. Ik denk, dat in die allereerste jaren van hun vestiging hier, toch nu en dan wel eens het heimwee naar al wat ze achterlieten in dat kleine, intieme landje aan de andere zijde van den Oceaan, hun harten binnengeslopen is.

Het is al heelemaal donker als we Grand Rapids naderen, waarvan de lichtjes ons reeds tegen flonkeren. We weten niet, waar Dr Beets woont, maar iedereen in deze stad, welker inwonertal snel naar de tweehonderd-duizend gaat, schijnt hem te kennen: in een der buitenwijken deelt men het ons zonder aarzelen reeds mede. En tenslotte komen we in een groote laan bij het huis van Dr Beets aan, het licht heeft men boven de deur reeds aangestoken, opdat we zonder zoeken ons doel zullen bereiken.

Dien avond zitten we genoegelijk bij elkaar. De oudste van de drie zonen, die Dr en Mevrouw Beets hebben, is met zijn vrouw komen eten, alsmede de uitgever van Christelijke boeken, de heer Eerdmans en zijn vrouw; er komt nog een studente van Calvyn College, Elizabeth Sluis, ook die kan nog wat Nederlandsch spreken, en zoo is dit bijna den geheelen avond de hoofdtal, al ver-

550

vallen zij, die zoolang reeds in Amerika wonen, zonder het zelf te weten, telkens weer in het Engelsch.

De Amerikaansche mannen doen erg veel in het huishouden en huiswerk wordt niet als iets beschouwd, dat een man nu eenmaal niet doet, omdat het specifiek vrouwelijk is. Wij ruimen de kamer op en de heer Eerdmans helpt Mevrouw Beets in de keuken, terwijl Dr Beets zoo'n beetje rondscharrelt en doet, alsof hij het erg druk heeft, waarmee, dat begrijpt niemand! De stemming is zeer opgewekt en we complimenteeren Mevrouw Eerdmans, dat ze toch zoo'n hartelijken en hulpvaardigen man heeft. „Ja,” zegt deze, „wij hebben nu eenmaal hier minder personeel te onzer beschikking dan in the old country, dus vanzelfsprekend, dat de mannen ook meehelpen.”

„Ik zeg altijd maar,” verklaart Dr Beets met een gewichtig gezicht, terwijl hij zijn duimen in de armsgaten van zijn vest steekt, doch niet kan verhinderen, dat zijn oogen ondeugend lachen: „Huiswerk behoort niét tot mijn ambt! Het is beneden mijn waardigheid!”

„En wat deed u dan net, toen u met stoffer en blikje aan kwam draven, omdat mijn man asch morste?” vraagt Mevrouw Eerdmans.

„O, nu ja, dat was om den naam van mijn vrouw als degelijke, zindelijke huisvrouw hoog te houden . . . Maar ik moet u er opmerkzaam opmaken, dat het een rolbezem was en geen stoffer en blikje, waarmee ik het deed,” antwoordt Dr Beets en loopt al de gang in om het bewijs te leveren.

„Dat is nu echt mijn man!” zegt Mevrouw Beets, die juist binnenkomt. „Die wil nu altijd alles bewijzen. Dictionnaire en Encyclopaedie liggen steeds klaar om iets te bewijzen! Het ergste is, dat hij bijna altijd gelijk heeft!” Zeldzaam eenvoudig en natuurlijk is Dr Beets, en daarmee toont hij naast Nederlander van geboorte toch ook echt Amerikaan te zijn. Want dat heeft mij overal waar ik kwam, maar vooral hier in Michigan, waar zoovele duizenden Amerikanen van Nederlandschen oorsprong wonen, getroffen, dat alles er zóó echt gewoon wordt gevonden, dat je er heelemaal jezelf kunt zijn en niet iedereen direct iets vreemd of raar van den ander vindt. Het meest eenvoudige werk ziet men dikwijls verrichten door menschen, die belangrijke posities bekleeden.

Zoo komt terwijl ik er ben ook de sympathieke Dr Noordewier, de huisdokter, even langs. Tot Mevrouw Beets' groote verbazing heeft hij haar handschoenen bij zich, die zij eenige dagen geleden bij een zieke dame liet liggen. „Ik kom ze u even terugbrengen,” zegt hij, „ik hoorde, dat u ze vergeten had en dat er niemand was om ze u aan te reiken . . .” Ze bedankt hem hartelijk, maar hij zegt: „Och, dat zijn van die werkjes, die ik altijd op me neem. Het is zoo'n kleine moeite en je kunt er een ander zoo mee van dienst zijn. Zoo post ik ook altijd alle brieven, die ik zie liggen.”

„En de postzegels dan?” „Wel, als die er niet opzitten, doe ik ze er zelf op. Ik heb altijd een boekje ervan bij me. En wat zijn dat nu voor kosten in vergelijking met het plezier, dat je de menschen er mee doet?” En dan gaat hij lachend en heel snel weg, want deze grijze dokter heeft al een even gejaagd leven als bijna alle menschen hier.

Den volgenden morgen bussen Dr Beets en ik Grand Rapids in, het is bitter koud en 't begint reeds weer te sneeuwen. We gaan naar het bureau van „the Banner,” „de Banier,” waarvan Dr Beets 25 jaar hoofdredacteur is geweest, het weekblad van de „Christian Reformed Church.” Men begon met 300 abonné's en toen het aan de kerk werd overgedragen, waren er op zijn minst